

25 Μαρτίου 2015

” Βυσσινόκηπος” του Άντον Τσέχοφ

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

Ο Βυσσινόκηπος του Άντον Τσέχοφ ανεβαίνει στη Στέγη Γραμμάτων και Τεχνών, σε σκηνοθεσία Νίκου Καραθάνου από τις 22 Απριλίου έως τις 3 Μαΐου 2015.

«Σε αυτήν τη ζωή ή θα λυγίσεις ή θα σπάσεις» αναλογίζεται ο Νίκος Καραθάνος, διαβάζοντας τον τσεχοφικό Βυσσινόκηπο. Ο χαρισματικός σκηνοθέτης και ηθοποιός, μετά την καλλιτεχνική επιτυχία της Γκόλφως του Σπ. Περεσιάδη και του Δεκαήμερου του Βοκάκιου, και με τη συνεργασία στη δραματουργία της ανατρεπτικής συνοδοιπόρου του, Λένας Κιτσοπούλου, αναμετρίεται με ένα εμβληματικό έργο του παγκόσμιου ρεπερτορίου.

Έργο αποχαιρετισμού και συνάμα κύκνειο άσμα του Τσέχοφ, ο Βυσσινόκηπος είναι ένα έργο για το τέλος μιας εποχής. Ο κόσμος αλλάζει και σε αυτό το μεταίχμιο ο συγγραφέας στήνει μια γιορτή της απώλειας. Ο υπέροχος βυσσινόκηπος βγαίνει στο σφυρί, οι ιδιοκτήτες του, αρνούμενοι να αποδεχτούν την αλλαγή, δεν κάνουν τίποτα για να τον σώσουν, η ανευθυνότητα και οι αυταπάτες κυριαρχούν, η χρεοκοπία έρχεται.

Νίκος Καραθάνος

Οι ήρωες του έργου, συγχρόνως κωμικοί και τραγικοί, παλεύουν με πείσμα για λίγη ευτυχία. Παγιδευμένοι στο έλεος μιας μεταβατικής εποχής, πρωταγωνιστούν σε μια συγκλονιστική κωμωδία για το μυστήριο της ζωής . Και τότε προβάλλει το ερώτημα: «Γιατί τόση αγωνία κάτω από τόση ομορφιά;»

«Κωμωδία, στιγμές-στιγμές φάρσα» χαρακτήριζε ο ίδιος ο Τσέχοφ το Βυσσινόκηπο. Ο Νίκος Καραθάνος, μαζί με μια ομάδα εξάιρετων ηθοποιών, υπονομεύοντας τα στερεότυπα που βαραίνουν τις τσεχοφικές αναγνώσεις, προσεγγίζει το έργο ως «αιρετική κωμωδία μέσα σε ένα υπέροχο δράμα», σε μια εκδοχή που λάμπει από καθαρό βλέμμα και απεριόριστη ευαισθησία, συναντώντας -μοιραία- τη σημερινή μεταιχμιακή ιστορική στιγμή.

Αντον Τσέχοφ

Ο **Αντόν Πάβλοβιτς Τσέχοφ** (29 Ιανουαρίου 1860 – 15 Ιουλίου 1904) ήταν Ρώσος ιατρός, δραματουργός και συγγραφέας, ο οποίος θεωρείται ένας από τους σημαντικότερους συγγραφείς διηγημάτων στην ιστορία[1].

Γεννήθηκε στις 29 Ιανουαρίου 1860 (17 Ιανουαρίου με το παλαιό ημερολόγιο) στην κωμόπολη Ταγκανρόγκ, στη νότια Ρωσία. Πέθανε στις 15 Ιουλίου 1904 (2 Ιουλίου με το παλαιό ημερολόγιο) στη γερμανική πόλη Μπαντενβέιλερ και τάφηκε στη Μόσχα στις 22 Ιουλίου 1904. Θεωρείται από τις πιο σημαντικές μορφές της παγκόσμιας δραματουργίας και άσκησε μεγάλη επίδραση στη θεατρική λογοτεχνία του 20ού αιώνα. Στα έργα του αποτυπώνεται η διαρκής φθορά της καθημερινής ζωής. Οι ήρωές του είναι άνθρωποι της ανώτερης κυρίως τάξης, που “ξοδεύουν” τη ζωή τους μέσα στην πνιγηρή ατμόσφαιρα της ρώσικης επαρχίας.

Το 1898 και 1899 παρουσιάζονται στο κοινό της Μόσχας από το Θέατρο Τέχνης, με πολύ μεγάλη επιτυχία, τα έργα του “Ο Γλάρος” και “Ο θείος Βάνιας”. Η συνεργασία του Τσέχοφ με το Θέατρο Τέχνης και τον Στανισλάφσκι στάθηκε καθοριστική στη διαμόρφωση της δραματουργίας τους. Το 1904, λίγο πριν το θάνατο του, το Θέατρο Τέχνης παρουσιάζει το έργο του “Ο βυσσινόκηπος”.

Σκηνοθεσία – Διασκευή: Νίκος Καραθάνος

Σκηνικά και Κοστούμια: Έλλη Παπαγεωργακοπούλου

Μουσική: Άγγελος Τριανταφύλλου

Κίνηση: Αμάλια Μπένετ

Φωτισμοί: Νίκος Βλασόπουλος

Απόδοση κειμένου: Μαρίσσα Τριανταφυλλίδου

Βοηθοί Σκηνοθέτη: Πέτρος Γεωργοπάλης, Μαρίσσα Τριανταφυλλίδου

Βοηθοί Σκηνογράφου: Ευαγγελία Θεριανού, Μυρτώ Λάμπρου , Δάφνη Ηλιοπούλου